

Rejsebrev fra Abomey, Benin

Fra den flisebelagte hovedgade i Abomey, Benin, går vi her til formiddag ned ad en smal sti med tørt, rødt sand, der hvirvles op om fødderne.

Hovedgaden i kongebyen Abomey, Benin

Langs stien er der en flere hundrede meter lang og 3-4 m høj lermur, der omkranser de ca. 40 tdr land med 12 kongeslotte, bygget af de mægtige Dahomey-konger, der herskede i landet fra 1650 til 1892. For ikke at genere forfædrenes sjæle, byggede hver ny konge et nyt palads. Vi leder efter indgangen for at høre nærmere om disse krigere, som forsynede Amerika og Arabien med de slaver, og som de tog til fange under togter til

naboområderne. Slaverne blev betalt med krudt, kugler og geværer, som gjorde det muligt med endnu flere erobringstogter, flere fanger, flere slaver..

Da vi kommer indenfor porten, ser vi en masse elegante og farverigt klædte mennesker, hvor især kvinder og piger må have lagt stort beslag på byens mange frisører. Efter nogen søgning finder jeg en fyr, der taler engelsk, og som inviterer

mig med til den inderste gård. Her er en større ceremoni ved at begynde, idet en ung mand, der midt på slotspladsen står tildækket af et stort blåt klæde, bliver åbenbaret. Knælende på det røde sand omkring ham sidder tavst hele følget, der på dette tidspunkt også omfatter mig og min "guide".

Ceremonien i kongepaladset i Abomey

En ceremoni-mester henter herefter forskellige beklædningsgenstande, som med mange gebærder lidt efter lidt trækkes på den unge mand, der som os andre sveder bravt i

den bagende sol. Senere kommer der også sølvringe, perlekæder og en flaske palmeolie, der højtideligt bliver velsignet af kongens rådgivere, der i to rækker

Kongen af Abomey omgivet af nogle af sine koner

sidder på jorden ved indgangsportalen til den åbne pavillon.

Omkranset af sine viftende kammerpiger sidder kongen her i al sin sumo-bryder vælde, med et enkelt lændeklæde omkring sin omfangsrige mave, og velsigner genstandene, inden de bringes ud i gården. Under hele ceremonien er der fuldkommen tavshed (bortset fra et par ringende mobiltelefoner), men i en pause fortæller min guide mig, at

hovedpersonen, den unge mand på pladsen, er hans bror, og at de således begge er sønner af kongen, men med forskellige mødre.

Denne ceremoni afholdes ca. en gang om året, og finder sted for at mindes og fejre slægtens brave forfædre. Det er her den almindelige opfattelse, at når et familiemedlem dør, så går det kun bort fra det daglige liv, men lever ellers videre sammen med alle andre forfædre. Disse holder øje med og beskytter deres efterkommere, og det er derfor vigtigt, at de, der lige nu går rundt på jorden, udviser passende respekt.

Jeg overværer hele ceremonien på knæ i den hede sol sammen med én af kongens sønner.

Min ven, hvis tipoldefar er den sidste enevældige Dahomey-konge, Gbehanzin (der i 1892 blev overvundet af franskmændene), fortæller, at han jævnligt modtager meddelelser fra disse forfædre, men at det dog kun er envejs-kommunikation. Jeg spurgte, om det så måske næste gang var ham, der skulle være hovedperson i showet. Det kunne man ikke vide, sagde han, for vedkommende bliver 4 måneder inden udpeget af

oraklet, der også finder den rette dato for ceremonien (i øvrigt det samme orakel, som udpeger nye voodoo-præster).

Den slags vigtige ting, hvor hele slægtens ve og vel står på spil, kan naturligvis ikke overlades til almindelige mennesker.